Ευγένιος Τριβιζάς

Η μάγισσα Φρικαντέλα

ΑΦΗΓΗΤΕΣ: (1) Είναι παραμονή Χριστουγέννων οι νοικοκυρές τελειώνουν τις ετοιμασίες για τη μεγάλη γιορτή και όλα τα παιδάκια βγήκαν να πουν τα κάλαντα. **(2)** Σ΄ ένα πανύψηλο πύργο με μισογκρεμισμένους τοίχους δυο παράξενες γυναίκες κάθονται και συζητούν. **(3)** Δε μοιάζουν με τις άλλες γυναίκες του κόσμου. Είναι πολύ διαφορετικές. Τις κοιτάζω και τρομάζω. **(1,2,3)** Μήπως είναι μάγισσες;

ΖΟΥΠΗΧΤΡΑ: Όχι, Φρικαντέλα, εγώ είμαι η πιο κακιά απ' όλες τις μάγισσες του κόσμου.

ΦΡΙΚΑΝΤΕΛΑ: Τι λες Ζουπήχτρα , εγώ είμαι. Εγώ μισώ όλα τα καλά. Ακόμα και τις λέξεις που έχουν τις συλλαβές «καλά» και αυτές τις μισώ. Εγώ δεν τρώω ποτέ καλαμαράκια τρώω μονό κακαμαράκια.

ΖΟΥΠΗΧΤΡΑ: Και εγώ στο σπίτι μου δεν έχω καλάθια ούτε μπουκαλάκια. Έχω μονό κακάθια και μπουκακάκια.

ΦΡΙΚΑΝΤΕΛΑ: Και εγώ δεν χορεύω ποτέ καλαματιανό, χορεύω μόνο κακαματιανό.

ΖΟΥΠΗΧΤΡΑ: Ναι αλλά εγώ δεν πάνω ποτέ πορτοκαλάδα με καλαμάκι, πίνω πορτοκακάδα με κακαμάκι.

ΦΟΥΦΗΧΤΡΑ: Για, σωπάτε, μου φαίνεται πως και οι δύο έχετε άδικο. Εγώ είμαι η πιο κακία απ΄ όλες.

ΦΡΙΚΑΝΤΕΛΑ: Βρε η μάγισσα Φουφήχτρα! Τι μας λες τώρα…

ΦΟΥΦΗΧΤΡΑ: Ναι εγώ είμαι! Και ξέρετε γιατί με φωνάζουν Φουφήχτρα;

ΖΟΥΠΗΧΤΡΑ: Γιατί κάνεις «φου» στα παιδάκια και τα φοβίζεις.

ΦΟΥΦΗΧΤΡΑ: Και γιατί κλέβω τα βιβλία τους που έχουν καλό τέλος, κόβω την τελευταία σελίδα και στη θέση της βάζω ένα κακό τέλος. Και εκεί που έλεγε «και ζήσαν αυτοί καλά και

εμείς καλύτερα» βάζω μια σελίδα που λέει «και ζήσαν αυτοί κακά και εμείς χειρότερα».

ΦΡΙΚΑΝΤΕΛΑ: Ποπό τι φοβερό!

ΖΟΥΠΗΧΤΡΑ: Αλήθεια! Φοβερότατο! Εγώ ούτε που το είχα σκεφτεί.

ΦΡΙΚΑΝΤΕΛΑ: Ούτε και εγώ.

ΦΟΥΦΗΧΤΡΑ: Λοιπόν ξέρετε γιατί ήρθα; Βρήκα αυτό το σακουλάκι με μαγική μαγιά. Θα φτιάξουμε κουλουράκια που όποιος τα τρώει θα μεταμορφώνεται σε σαπουνόφουσκες.

ΦΡΙΚΑΝΤΕΛΑ: Υπέροχα! Νομίζω κάπου εδώ έχω αλεύρι. Ας ξεκινήσουμε αμέσως.

ΖΟΥΠΗΧΤΡΑ: Πάω να φέρω μια σκάφη να κάνουμε πολλά κουλουράκια.

ΦΟΥΦΗΧΤΡΑ: Και οποίον συναντάμε θα τον ταΐζουμε με τα μαγικά μας κουλουράκια.

ΦΡΙΚΑΝΤΕΛΑ: Και θα γεμίσει ο κόσμος σαπουνόφουσκες.

(ενθουσιασμός, χειροκροτήματα, χαιρέκακα γέλια)

ΑΦΗΓΗΤΕΣ: (1) Οι τρεις κακές μάγισσες ξεκίνησαν να φτιάχνουν τα φοβερά τους κουλουράκια όταν ξαφνικά... **(2)** Τέσσερα μικρά αγοράκια που βγήκαν να πουν τα κάλαντα έφτασαν μπροστά στην πόρτα του πύργου... **(3)** Οι χαρούμενες φωνές τους αντήχησαν στον αέρα.

ΠΑΙΔΙΑ: «Αρχιμηνιά και αρχιχρονιά ψιλή μου δέντρο λιβανιά...»

(Η Φουφήχτρα βγαίνει στην πόρτα.)

ΦΟΥΦΗΧΤΡΑ: Σκασμός σκασμένα.

(Ακολουθούν και οι άλλες δυο).

ΖΟΥΠΗΧΤΡΑ: Σκασμός σκασμένα σκουπιδοσκουπιδένια.

ΦΡΙΚΑΝΤΕΛΑ: Σκασμός σκασμένα σκουπιδοσκουπιδένια σκουπιδόπαιδα.

(Τα παιδία συνεχίζουν τα κάλαντα).

ΦΟΥΦΗΧΤΡΑ: Μα τι λένε. Εμείς δεν θέλουμε κάλαντα. Θέλουμε να ακούμε μονό κάκαντα.

(Τα παιδιά συνεχίζουν):

ΠΑΙΔΙΑ: «Αρχιμηνιά και αρχιχρονιά ψιλή μου δέντρο λιβανιά...»

ΦΟΥΦΗΧΤΡΑ: Τι να κάνουμε;

(Σκουπίζουν βιαστικά τα χεριά τους).

ΖΟΥΠΗΧΤΡΑ: Τι να κάνουμε για να τα τιμωρήσουμε;

ΦΡΙΚΑΝΤΕΛΑ: Τι να κάνουμε για να τα τιμωρήσουμε τα σκουπιδοσκουπιδένια σκουπιδόπαιδα;

(Τα παιδιά πλησιάζουν).

ΦΟΥΦΗΧΤΡΑ: Α! το βρήκα! Θα τα μεταμορφώσω τώρα αμέσως σε βατραχάκια.

(Πιάνει το μανικό της ραβδί και το κουνάει).

ΦΟΥΦΗΧΤΡΑ: Να γίνετε αμέσως βατράχια.

ΠΑΙΔΙΑ: «Αρχιμηνιάξ κι αρχιχρονιάξ ξιλή μου δέντρο κουάξ κουάξ κουάξ»

ΖΟΥΠΗΧΤΡΑ: Άσε Φουφήχτρα δεν τα κατάφερες καλά. Μόνο η φωνή τους λίγο άλλαξε. Θα τα μεταμορφώσω εγώ σε γατάκια.

(Πιάνει το μανικό της ραβδί και το κουνάει).

ΖΟΥΠΗΧΤΡΑ: Να γίνετε αμέσως γατάκια.

ΠΑΙΔΙΑ: «Αρχιμηνιάρ κι αρχιχρονιάρ ψιλή μου δέντρο νιαρ νιαρ νιαρ».

ΦΟΥΦΗΧΤΡΑ: Ούτε εσύ τα κατάφερες καλά Ζουπήχτρα. Μόνο η φωνή τους λίγο άλλαξε. Θα τα μεταμορφώσω εγώ σε παπάκια.

(Πιάνει το μανικό της ραβδί και το κουνάει).

ΦΟΥΦΗΧΤΡΑ: Να γίνετε αμέσως παπάκια.

ΠΑΙΔΙΑ: «Αρχιπιπί κι αρχιπιπί ψιλή μου δέντρο πι πι πι».

ΦΡΙΚΑΝΤΕΛΑ: Α! τα σκασμένα τα σκουπιδοσκουπιδένια σκουπιδόπαιδα! Συνεχίζουν να λένε τα κάλαντα. Ξέρω εγώ τι τούς χρειάζεται! Έχω ένα φοβερό σχέδιο! Ελάτε να σας το πω. Λοιπόν θα τα ξανακάνουμε παιδάκια αλλά...

ΦΟΥΦΗΧΤΡΑ: Αλλά τι;

ΦΡΙΚΑΝΤΕΛΑ: Θα τους κλέψουμε την φωνή! Να δούμε πως θα τραγουδούν χωρίς φωνές.

ΖΟΥΠΗΧΤΡΑ: Τέλειο το σχέδιό σου Φρικαντέλα. Είσαι στ΄ αλήθεια φοβερή!

ΦΟΥΦΗΧΤΡΑ: Ναι είσαι φοβερή αλλά είσαι σίγουρη πως μπορείς να κάνεις τόσο δύσκολο μαγικό κόλπο;

(Η Φρικαντέλα γυρίζει προς τα παιδιά. Κουνάει το μαγικό της ραβδί και λέει):

ΦΡΙΚΑΝΤΕΛΑ: Να φύγει η φωνή από το στόμα σας αμέσως.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ: (1) Και έτσι έγινε... Η φωνή έφυγε από το στόμα των παιδιών μονομιάς. **(2)** Τα παιδιά σταμάτησαν τα κάλαντα... Κοίταζαν το ένα το άλλο τρομαγμένα... **(3)** Προσπαθούσαν να τραγουδήσουν αλλά τίποτα...

(Οι άλλες μάγισσες χειροκρότησαν με ενθουσιασμό τη Φρικαντέλα!)

ΦΟΥΦΗΧΤΡΑ: Μπράβο Φρικαντέλα, έκανες τέλεια μαγικά!

ΖΟΥΠΗΧΤΡΑ: Ωραία τα κανόνισες τα σκουπιδόπαιδα.

ΦΟΥΦΗΧΤΡΑ: Τώρα στόμα έχουν και μίλια δει έχουν.

ΦΡΙΚΑΝΤΕΛΑ: Μιλήστε τώρα. Τραγουδήστε! Γελάστε! Χα χα χα ...

(Οι τρεις κακές μάγισσες φεύγουν γελώντας).

ΑΦΗΓΗΤΕΣ: (1) Βρε τα καημένα τα παιδιά. Ούτε να παραπονεθούν μπορούν ούτε να φωνάξουν. **(2)** Μονό να ψιθυρίζουν μπορούν. Πώς θα ξαναβρούν τις φωνές τους; **(3)** Οι μάγισσες τις έκλεισαν σε τέσσερα μαγικά μπαλόνια και τα έκρυψαν στο πέτρινο κάστρο του τρομερού μάγου Παφλατόλ.

ΠΑΙΔΙΑ: Βοήθεια... Σώσε μας σώσε μας... Χάσαμε τις φωνές μας... (ψιθυριστά)

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τι είναι αυτό που πάθαμε;

ΑΛΕΞΗΣ: Μεγάλο κακό μας βρήκε.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Και έτσι θα μείνουμε για πάντα, χωρίς φωνή; Κάτι πρέπει να κάνουμε, κάτι να σκεφτούμε. Πώς θα ξαναβρούμε τις φωνές μας;

ΗΛΙΑΣ: Έχεις δίκιο φίλε μου. Κάτι πρέπει να κάνουμε. Άσε με λίγο να σκεφτώ. Σκεφτείτε κι εσείς. Μαζί κάτι θα βρούμε.

(Τα παιδιά σκέφτονται με αγωνία).

ΣΤΑΥΡΟΣ: Το βρήκα θα φωνάξουμε με όλη μας τη δύναμη και θα βγει βαθιά μέσα από το λαιμό μας καινούρια φωνή.

ΗΛΙΑΣ: Ωραία ιδέα. Ας δοκιμάσουμε. Ένα, δύο, τρία.

ΠΑΙΔΙΑ: Αααα... (Η φωνή τους βγήκε ψιθυριστά).

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τίποτα δεν ακούστηκε.

ΑΛΕΞΗΣ: Αποτυχία. Ας σκεφτούμε κάτι άλλο.

ΗΛΙΑΣ: Το βρήκα. Να πάμε να ψάξουμε και να βρούμε το κάστρο του φοβερού μάγου Παφλατόλ και να του ζητήσουμε πίσω τις φωνές μας.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Αχ φοβάμαι, πού να είναι αυτό το κάστρο, πώς θα φτάσουμε ως εκεί;

ΗΛΙΑΣ: Μη φοβάσαι, θα ξεκινήσουμε αμέσως, θα το βρούμε και θα τα καταφέρουμε!

ΑΦΗΓΗΤΕΣ: **(1)** Και τα παιδιά ξεκίνησαν για το κάστρο του φοβερού μάγου Παφλατόλ. **(2)** Περπατούσαν όλο το απόγευμα ώσπου βράδιασε. **(3)** Το φεγγάρι άρχισε να ταξιδεύει ανάμεσα στα σύννεφα... Άραγε είχαν πάρει το σωστό δρόμο;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Που φτάσαμε; Ποπό χιόνια! Να εκεί είναι ένας χιονάνθρωπος. Ας τον ρωτήσουμε.

ΗΛΙΑΣ: Γεια σου χιονάνθρωπε. Μήπώς ξέρεις πού είναι το κάστρο του τρομερού μάγου Παφλατόλ;

ΧΙΟΝΑΝΘΡΩΠΟΣ: Α! Είναι πολύ μακριά. Εκεί πέρα πίσω από τα βουνά. Μα μη στεναχωριέστε παιδάκια. Εγώ είμαι **ο χιονάνθρωπος του Γενάρη** και θα σας βοηθήσω. Θα σας δώσω ένα κρόσσι από το κασκόλ μου για να ζεσταίνει το λαιμό σας.

ΓΙΑΝΝΗΣ: (Βάζει το κρόσσι στο καλαθάκι του). Ευχαριστούμε πολύ χιονάνθρωπε.

(Περπατάνε, περπατάνε...)

ΗΛΙΑΣ: Τι παράξενο παιδάκι είναι αυτό! Α! είναι καρναβάλι!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ας το ρωτήσουμε κι αυτό.

ΗΛΙΑΣ: Μήπως ξέρεις που είναι το κάστρο του μάγου Παφλατόλ;

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ: Είναι πολύς ακόμα ο δρόμος. Εγώ είμαι **το καρναβάλι του Φλεβάρη**. Για να μην είστε λυπημένοι θα σας χαρίσω μια ντουντούκα, να την έχετε μαζί σας, να σας φτιάχνει το κέφι όταν είστε λυπημένοι.

ΓΙΑΝΝΗΣ: (Βάζει τη ντουντούκα στο καλαθάκι του). Ευχαριστούμε πολύ καρναβάλι.

(Περπατάνε, περπατάνε...)

ΗΛΙΑΣ: Πολύ περπατήσαμε . Λέτε να φτάνουμε;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ας ρωτήσουμε εκείνο το παιδάκι. Δες το, είναι έτοιμο για την παρέλαση. Κρατάει μια σημαιούλα.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ε, παιδάκι μήπως ξέρεις αν φτάνουμε στο κάστρο του μάγου Παφλατόλ;

ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΗ ΣΗΜΑΙΑ: Α! Είστε τα παιδάκια με τις χαμένες φωνές. Εγώ είμαι **η παρέλαση του Μάρτη**. Κουράγιο έχετε δρόμο μπροστά σας. Να, πάρτε τη σημαιούλα μου για να παίρνετε θάρρος.

ΓΙΑΝΝΗΣ: (Βάζει τη σημαιούλα στο καλαθάκι του). Ευχαριστούμε πολύ. (Περπατάνε, περπατάνε...)

ΑΛΕΞΗΣ: Αρκετό δρόμο κάναμε. Άραγε πλησιάζουμε στο κάστρο;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Βλέπω ένα παιδί εκεί πέρα. Δες κρατάει ένα κόκκινο αυγό.

ΗΛΙΑΣ: Γεια σου παιδάκι. Που φτάσαμε; Πηγαίνουμε στο κάστρο του μάγου Παφλατόλ.

ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΑΥΓΟ: Γεια σας είμαι **η πασχαλιά του Απρίλη**. Προχωρήστε κι άλλο. Το κάστρο του τρομερού Παφλατόλ είναι ακόμα μακριά. Μα θα το βρείτε! Να! πάρετε δώρο κι ένα κόκκινο αυγό.

ΓΙΑΝΝΗΣ: (Βάζει το αυγό στο καλαθάκι του). Ευχαριστούμε πολύ παιδάκι. (Περπατάνε, περπατάνε...)

ΗΛΙΑΣ: Κάναμε τόσο δρόμο. Μπορεί να φτάνουμε.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Κοίτα εκεί κάτω. Είναι ένα κοριτσάκι μαδάει μια μαργαρίτα.

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΜΕ ΤΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Μ' αγαπά δε μ' αγαπά.

ΑΛΕΞΗΣ: Γεια σου κοριτσάκι. Καλά πάμε για το κάστρο του μάγου Παφλατόλ;

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΜΕ ΤΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Γεια σας παιδιά, είμαι **το κορίτσι του Μάη**. Θέλετε να σας χαρίσω αυτή τη μαργαρίτα που της έμεινε ένα πέταλο, συντροφιά για το δρόμο σας;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Τι πέταλο είναι αυτό που της έμεινε;

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΜΕ ΤΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ: Μ' αγαπά. Θα σας συντροφεύει όσο θα ψάχνετε για το κάστρο του μάγου. Είναι στο τέρμα αυτού του δρόμου.

ΗΛΙΑΣ: Ναι τη θέλουμε!

ΓΙΑΝΝΗΣ: (Βάζει τη μαργαρίτα στο καλαθάκι του). Ευχαριστούμε πολύ κοριτσάκι. (Περπατάνε, περπατάνε...)

ΗΛΙΑΣ: Πάντως έχουμε προχωρήσει αρκετά φίλοι μου. Μπορεί να φτάνουμε.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Βλέπω έναν άνθρωπο που κρατάει στάχυα. Πάμε κοντά του να τον ρωτήσουμε.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΣΤΑΧΥΑ: Ουφ τι ζέστη!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Συγνώμη κύριε ποιος είστε;

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΣΤΑΧΥΑ: Είμαι **ο θεριστής του Ιούνη**.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Γνωρίζετε κάτι για το κάστρο του μάγου Παφλατόλ; Πρέπει να πάμε οπωσδήποτε εκεί.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΣΤΑΧΥΑ: Κουράγιο παιδιά! Καλά πάτε για το κάστρο. Ορίστε και ένα στάχυ να σας θυμίζει τον ολόχρυσο ήλιο.

ΓΙΑΝΝΗΣ: (Βάζει το στάχυ στο καλαθάκι του). Ευχαριστούμε πολύ κύριε. (Περπατάνε, περπατάνε...)

ΗΛΙΑΣ: Βλέπεις εκείνο το παιδάκι που κρατάει μια χάρτινη βαρκούλα;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ναι, πάμε να το ρωτήσουμε. Μπορεί να ξέρει πού είναι το κάστρο.

ΑΛΕΞΗΣ: Γεια σου. Ποιος είσαι;

ΠΑΙΔΑΚΙ ΜΕ ΤΗ ΒΑΡΚΟΥΛΑ: Γεια σας. Είμαι **το ταξίδι του Ιούλη**.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Πού πας από δω;

ΠΑΙΔΑΚΙ ΜΕ ΤΗ ΒΑΡΚΟΥΛΑ: Πάω να στείλω τη βαρκούλα μου στη μεγάλη θάλασσα. Εσείς τι ψάχνετε;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ψάχνουμε το κάστρο του μάγου Παφλατόλ.

ΠΑΙΔΑΚΙ ΜΕ ΤΗ ΒΑΡΚΟΥΛΑ: Το κάστρο του μάγου Παφλατόλ. Θα φτάσετε αλλά κάντε υπομονή. Να, πάρτε τη χάρτινη βαρκούλα μου για να σκέφτεστε όμορφα καλοκαιρινά ταξίδια.

ΓΙΑΝΝΗΣ: (Βάζει τη βαρκούλα στο καλαθάκι του). Ευχαριστούμε πολύ. (Περπατάνε, περπατάνε...)

ΗΛΙΑΣ: Κοιτάξτε, ένα παιδί μ΄ ένα καπέλο και μια μπάλα.

ΑΛΕΞΗΣ: Ας πλησιάσουμε να το ρωτήσουμε.

ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΟ ΚΑΠΕΛΟ ΚΑΙ ΤΗ ΜΠΑΛΑ: Γεια σας. Θέλετε να παίξουμε με τη μπάλα μου στην παραλία;

ΗΛΙΑΣ: Δε μπορούμε. Πρέπει να ξαναβρούμε τις φωνές μας πρώτα. Γι αυτό πηγαίνουμε στο μάγο Παφλατόλ. Ξέρεις πού είναι;

ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΟ ΚΑΠΕΛΟ ΚΑΙ ΤΗ ΜΠΑΛΑ: Θα τον βρείτε, μη στεναχωριέστε.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Εσύ ποιος είσαι;

ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΟ ΚΑΠΕΛΟ ΚΑΙ ΤΗ ΜΠΑΛΑ: Είμαι **η ξενοιασιά στα παιχνίδια του Αυγούστου**. Κρατήστε την μπάλα μου για να παίζετε στο δρόμο καθώς θα πηγαίνετε στο κάστρο.

ΓΙΑΝΝΗΣ: (Βάζει τη μπάλα στο καλαθάκι του). Ευχαριστούμε πολύ. (Περπατάνε, περπατάνε...)

ΗΛΙΑΣ: Κοίτα αυτό το παιδί, έχει τσάντα στους ώμους.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Είναι σχολική τσάντα.

ΑΛΕΞΗΣ: Γεια σου φίλε. Ποιος είσαι;

ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΗ ΤΣΑΝΤΑ ΣΤΟΥΣ ΩΜΟΥΣ: Είμαι **ο μαθητής του Σεπτέμβρη**. Πηγαίνω στο σχολείο.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Άνοιξαν τα σχολεία; Κι εμείς ακόμα να φτάσουμε...

ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΗ ΤΣΑΝΤΑ ΣΤΟΥΣ ΩΜΟΥΣ: Μην απελπίζεστε παιδιά. Να πάρτε ένα βιβλίο για

να διαβάζετε.

ΓΙΑΝΝΗΣ: (Βάζει το βιβλίο στο καλαθάκι του). Ευχαριστούμε πολύ.

(Περπατάνε, περπατάνε...)

ΗΛΙΑΣ: Να **έ**νας κύριος με μια ομπρέλα.

ΑΛΕΞΗΣ: Ας τον ρωτήσουμε κι αυτόν.

ΗΛΙΑΣ: Συγνώμη κύριε ξέρετε που είναι το κάστρο του τρομερού μάγου Παφλατόλ;

ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΟΜΠΡΕΛΑ: Ναι ξέρω, εδώ πιο πέρα.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Εμείς είμαστε τα παιδάκια με τη χαμένη φωνή. Εσείς ποιος είστε;

ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΟΜΠΡΕΛΑ: Είμαι **ο βροχερός καιρός του Οκτώβρη**. Αλλά πάρτε και την ομπρέλα, ο ουρανός όλο και πιο συχνά σκεπάζεται με σύννεφα και βρέχει.

ΓΙΑΝΝΗΣ: (Παίρνει την ομπρέλα). Ευχαριστούμε πολύ.

(Περπατάνε, περπατάνε...)

ΣΤΑΥΡΟΣ: Κοίτα αυτό το παιδί μαζεύει κίτρινα φύλλα.

ΗΛΙΑΣ: Μπορεί να μας βοηθήσει. Ας το ρωτήσουμε

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μήπως φτάνουμε στο κάστρο του μάγου;

ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΑ ΚΙΤΡΙΝΑ ΦΥΛΛΑ: Φτάνετε. Δεν είναι μακριά από δω το κάστρο του.

ΑΛΕΞΗΣ: Αλήθεια! Ποιος είσαι εσύ;

ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΑ ΚΙΤΡΙΝΑ ΦΥΛΛΑ: Είμαι **το κίτρινο φύλλο του Νοέμβρη**. Πάρτε και τα φύλλα μαζί σας να σας θυμίζουν τη γη και ότι το ταξίδι σας τελειώνει.

ΓΙΑΝΝΗΣ: (Βάζει τα φύλλα στο καλαθάκι του). Ευχαριστούμε πολύ.

(Περπατάνε, περπατάνε...)

ΗΛΙΑΣ: Βλέπετε αυτή την καλοντυμένη κυρία;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Κρατάει ένα δώρο.

ΗΛΙΑΣ: Θα τη ρωτήσω. Γιατί κρατάτε δώρο καλή μου κυρία;

ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΔΩΡΟ: Μα ήρθαν τα Χριστούγεννα;

ΠΑΙΔΙΑ: Τα Χριστούγεννα; (Τα παιδιά είναι απελπισμένα).

ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΔΩΡΟ: Γιατί κάνετε έτσι; Τα Χριστούγεννα είναι η πιο ωραία γιορτή!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Ψάχνουμε το κάστρο του μάγου Παφλατόλ. Χάσαμε τις φωνές μας.

ΗΛΙΑΣ: Θέλουμε να πούμε τα κάλαντα και δεν έχουμε φωνές.

ΑΛΕΞΗΣ: Πού είναι επιτέλους αυτό το κάστρο;

ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΔΩΡΟ: Παιδιά μη κλαίτε. Να! Σας δίνω την κορδέλα από το χριστουγεννιάτικο δώρο για να στολίσετε τις καρδιές σας.

ΓΙΑΝΝΗΣ: (Βάζει την κορδέλα στο καλαθάκι του). Ευχαριστούμε πολύ.

(Περπατάνε, περπατάνε...)

ΑΦΗΓΗΤΕΣ: (1) Τα παιδιά κουρασμένα και στεναχωρημένα συνέχισαν το δρόμο τους. **(2)** Ξαφνικά σήκωσαν τα μάτια τους και αντίκρισαν ένα τεράστιο πέτρινο κάστρο γεμάτο πύρ-

γους. **(3)** Μα το κάστρο είχε μια μόνο πόρτα κι αυτή ήταν χιλιοκλειδωμένη.

ΑΛΕΞΗΣ: Α!!! Να το κάστρο του μάγου Παφλατόλ!!!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Επιτέλους το βρήκαμε!

ΗΛΙΑΣ: Κάναμε τόσο δρόμο και να που φτάσαμε!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Είναι τεράστιο κάστρο! Φοβάμαι... Ποιος θα χτυπήσει την σιδερένια πόρτα του;

ΗΛΙΑΣ: Μη φοβάσαι... Αφού τα καταφέραμε και ήρθαμε μέχρι εδώ ας σπρώξουμε με όλη μας τη δύναμη τη σιδερένια πόρτα.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Θα μπούμε μέσα και θα ψάξουμε τα μπαλόνια με τις φωνές μας.

ΑΦΗΓΗΤΕΣ: (1) Σπρώχνουν με δύναμη αλλά η πόρτα δεν ανοίγει. **(2)** Ξανασπρώχνουν, τίποτε **(3)** Κι εκεί μπροστά τους εμφανίζεται ο τρομερός μάγος Παφλατόλ.

ΠΑΦΛΑΤΟΛ: Ποιοι είστε εσείς;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Εγώ είμαι ο Σταύρος.

ΗΛΙΑΣ: Κι εγώ είμαι ο Ηλίας.

ΑΛΕΞΗΣ: Κι εγώ είμαι ο Αλέξης.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Κι εγώ είμαι ο Γιάννης.

ΠΑΦΛΑΤΟΛ: Τι θέλετε και σπρώχνετε τη σιδερένια πύλη του κάστρου μου την κλειδαμπαρωμένη με τις 66 κλειδαριές, τους 77 σύρτες και τα 88 λουκέτα;

ΠΑΙΔΙΑ: Εεε... εμείς...

ΠΑΦΛΑΤΟΛ: Πώς τολμάτε να ενοχλείτε έναν φοβερό και τρομερό μάγο σαν εμένα;

ΠΑΙΔΙΑ: Ξέεε...ρετεεε... κύριε μάγεεε...

ΠΑΦΛΑΤΟΛ: Τι να ξέρω; Πώς να ξέρω; Πού να ξέρω... ; Α! ναι, ξέρω! Τι μάγος θα ήμουν αν δεν ήξερα. Όλα τα ξέρω εγώ. Καταλάβατε όλα.

ΠΑΙΔΙΑ: Όλα...;

ΠΑΦΛΑΤΟΛ: Ναι όλα. Κι από όλα τα όλα. Κι από τα όλα, όλα! Είμαι ο μάγος που τα ξέρει όλα.

ΠΑΙΔΙΑ: Α, όλα. Τι σοφός μάγος! Αααχ... (Αναστενάζουν)

ΠΑΦΛΑΤΟΛ: Ναι πολύ σοφός! Τα ξέρω όλα πάνω στη γη και όλα πάνω στο φεγγάρι και όλα πάνω στο Δία και όλα πάνω στον Κρόνο και όλα... Μα γιατί αναστενάζετε με τόσο παράπονο;

ΗΛΙΑΣ: Πάθαμε μεγάλο κακό...

ΠΑΦΛΑΤΟΛ: Για να δω τι ξέρω για την περίπτωσή σας. (Σκέφτεται). Οι τρεις μάγισσες, η Φρικαντέλα, η Ζουπήχτρα και η Φουφήχτρα σας πήραν τις φωνές σας για να μη τραγουδάτε τα κάλαντα.

ΠΑΙΔΙΑ: Ναι!

ΠΑΦΛΑΤΟΛ: Και κάνατε ένα μεγάλο ταξίδι και περπατήσατε πολύ δρόμο και συναντήσατε πολλούς ανθρώπους για να έρθετε να με βρείτε.

ΠΑΙΔΙΑ: Ναι!

ΠΑΦΛΑΤΟΛ: Και τώρα θα μου ζητήσετε πίσω τις φωνές σας που είναι κρυμμένες στα μπαλόνια. Οι πονηρές μάγισσες τα έχουν κρύψει σ΄ ένα ψηλό πύργο του κάστρου μου.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Αχ τρομερέ μάγε δώσε μας πίσω τις φωνούλες μας.

ΠΑΙΔΙΑ: Σε παρακαλούμε...

ΠΑΦΛΑΤΟΛ: (Πάει και φέρνει τα μπαλόνια). Αυτά θέλετε; Πάρτε τα. Και εσείς τι θα μου δώσετε;

ΑΛΕΞΗΣ: Ε, δεν έχουμε τίποτε...

ΗΛΙΑΣ: (Τραβάει το Γιάννη και του λέει κάτι στο αυτί). Μα έχουμε δώρα. Έχουμε το κρόσσι από το κασκόλ του χιονάνθρωπου του **Γενάρη**, τη ντουντούκα από το καρναβάλι του **Φλεβάρη**, τη σημαιούλα από την παρέλαση του **Μάρτη**, το κόκκινο αυγό από την πασχαλιά του **Απρίλη**, τη μαργαρίτα με το πέταλο της αγάπης από το κορίτσι του **Μάη**, το στάχυ από το θεριστή του **Ιούνη**.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Έχουμε τη χάρτινη βαρκούλα από τα ταξίδια του **Ιούλη,** την μπάλα από την ξένοιαστα παιχνίδια του **Αύγουστου**, το βιβλίο από το μαθητή του **Σεπτέμβρη**, τα κίτρινα φύλλα από τη γη του **Οκτώβρη**, την ομπρέλα για τις βροχές του **Νοέμβρη** και την κορδέλα από το χριστουγεννιάτικο δώρο του **Δεκέμβρη**.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ορίστε. (Δίνει τα δώρα στο μάγο Παφλατόλ).

ΠΑΦΛΑΤΟΛ: Ποπό δώρα! Αυτά είναι υπέροχα δώρα! Σας ευχαριστώ πολύ παιδιά. Ποτέ κανείς δεν μου έχει κάνει τόσο ωραία δώρα! Μοναχά η μαμά μου όταν ήμουνα παιδάκι, κάθε Χριστούγεννα μου χάριζε ένα μεγάλο βιβλίο. Με τι λαχτάρα περίμενα εκείνη τη μέρα...

ΗΛΙΑΣ: Α, γι αυτό έγινες τόσο σοφός!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Μα κοίτα το ημερολόγιο!

ΠΑΦΛΑΤΟΛ: Τι μέρα είναι; (Κοιτάει το ημερολόγιο πίσω από την πλάτη του).

ΠΑΙΔΙΑ: Αύριο είναι ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ.

ΠΑΦΛΑΤΟΛ: Α! Τότε θα σας κάνω και εγώ ένα δώρο! Να! Πάρτε τα τρία μαγικά ραβδιά που έχουν οι μάγισσες. Μ΄ αυτά μπορείτε να κάνετε κι εσείς ένα μαγικό. Μόνο ένα όμως. Και τώρα φύγετε. Γυρίστε στα σπίτια σας. Πάτε να πείτε τα κάλαντα στις γειτονιές. Θέλω να χαρώ τα δώρα μου.

ΠΑΙΔΙΑ: Αντίο. (Τον χαιρετούν). Καλά Χριστούγεννα.

ΠΑΦΛΑΤΟΛ: Καλά Χριστούγεννα.

ΣΤΑΥΡΟΣ: Πώς θα βγάλουμε τις φωνές από τα μπαλόνια;

ΗΛΙΑΣ: Είναι εύκολο. Έχω μια καρφίτσα στη τσέπη μου.

(Σπάνε τα μπαλόνια και αρχίζουν, να μιλάνε δυνατά).

ΣΤΑΥΡΟΣ: Σκέφτηκα τι μαγικό να κάνουμε με τα μαγικά ραβδιά.

ΑΛΕΞΗΣ: Αλήθεια; Τι;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Θα κάνουμε τα μαγικά ραβδιά να μην είναι πια μαγικά.

ΗΛΙΑΣ: Τέλεια! Έτσι οι μάγισσες δεν θα μπορέσουν να ξανακάνουν μαγικά κόλπα με τα ραβδιά τους ποτέ.

ΑΦΗΓΗΤΕΣ: (1) Έτσι τα παιδιά πήραν χαρούμενα το δρόμο της επιστροφής. **(2)** Στο δρόμο όμως ο Σταύρος σκέφτηκε κάτι... **(3)** Μια ωραία ιδέα!

ΣΤΑΥΡΟΣ: Έχω μια ιδέα. Πάμε να πούμε τα κάλαντα στις τρεις μάγισσες;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Στις τρεις μάγισσες; Πάμε.

ΠΑΙΔΙΑ: «ΑΡΧΙΜΗΝΙΑ ΚΙ ΑΡΧΙΧΡΟΝΙΑ ΨΙΛΗ ΜΟΥ ΔΕΝΤΡΟ ΛΙΒΑΝΙΑ .....»

ΦΡΙΚΑΝΤΕΛΑ: Αχ ήρθαν πάλι τα σκασμένα τα σκουπιδοσκουπιδένια σκουπιδόπαιδα. Τι θέλετε; Πάλι εσείς. Μα αφού σας πήρα τις φωνές σας. (Κοιτάζει τις άλλες και λέει σιγά). Ωχ, κρατούν τα μαγικά μας ραβδιά.

ΖΟΥΠΗΧΤΡΑ: Πού τα βρήκαν;

ΦΟΥΦΗΧΤΡΑ: Τι θα τα κάνουν;

ΠΑΙΔΙΑ: Θέλουμε να σας πούμε τα κάλαντα.

ΦΡΙΚΑΝΤΕΛΑ: Άντε πείτε τα γρήγορα και μετά να μας δώσετε μας πίσω τα μαγικά μας ραβδία και να χαθείτε από μπροστά μας.

(Τα παιδιά λένε τα κάλαντα).

ΗΛΙΑΣ: Ορίστε τα μαγικά ραβδιά σας, πάρτε τα.

ΦΡΙΚΑΝΤΕΛΑ: Όχι δεν το θέλω.

ΖΟΥΠΗΧΤΡΑ: Ούτε κι εγώ.

ΦΟΥΦΗΧΤΡΑ: Κι εγώ δεν το θέλω πια.

ΗΛΙΑΣ: Δεν θέλετε τα ραβδιά σας;

ΣΤΑΥΡΟΣ: Και τότε τι θέλετε;

ΦΡΙΚΑΝΤΕΛΑ: Να ερχόσαστε κάθε Χριστούγεννα και κάθε Πρωτοχρονιά και να μας λέτε τα κάλαντα! Τώρα που αναγκαστήκαμε να τα ακούσουμε καταλάβαμε πόσο όμορφα είναι!

ΠΑΙΔΙΑ: Σας άρεσαν τα κάλαντα;

ΤΡΕΙΣ ΜΑΓΙΣΣΕΣ: Πολύ!!!

ΖΟΥΠΗΧΤΡΑ: Κι όταν έρχεστε επίσκεψη για να μας δείτε θα χορεύουμε και καλαματιανό!

ΦΟΥΦΗΧΤΡΑ: Ναι, και μετά θα πίνουμε παρέα ένα φλιτζάνι ζεστό καλάο;

ΑΦΗΓΗΤΕΣ: (1) Και έτσι έγινε! **(2)** Οι μάγισσες έγιναν καλές. **(3)** Και πέρασαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

Σημείωση: Το κείμενο έχει υποστεί πολλές τροποποιήσεις, από τη δασκάλα Αφροδίτη Πιπεράρη για να προσαρμοστεί στις ανάγκες της τάξης.